

Nº 150

ARIANY

Gener - Febrer 1986

UN PROJECTE POLÈMIC

Es Local Parroquial i es seu futur, han estat aquests darrers mesos motiu permanent de discussions i especulacions.

Durant aquest temps, hi ha hagut contactes entre s'Ajuntament i es representants d'es Bisbat amb sa finalitat de prendre una decisió que pugui satisfacer ambdues parts i, sobretot, donar un impuls i una nova dinàmica en es funcionament d'es centre, avui infrautilitzat. Perquè d'això se tracta òbviamment: d'intentar millorar unes instal·lacions avui dia pràcticament inservibles en sa seva majoria i dotar-lo d'una funcionalitat i d'una utilitat que avui no té en absolut.

Es tema, indubtablement, és important, i com a tal interessa a tots ets arianyers. No és gens estrany, idò, que s'hagin sentit sobre aquest tema ses més distintes versions: que si s'ha de vendre, que si se llogarà, que si és injust, que si és necessari, que què se guanyarà fent això, i moltes d'altres. Ja sabem des de sempre que, per desgràcia, aquell que més poques dades i informacions té sobre un tema és després qui més vol opinar. És un defecte amb so que haurem de carregar.

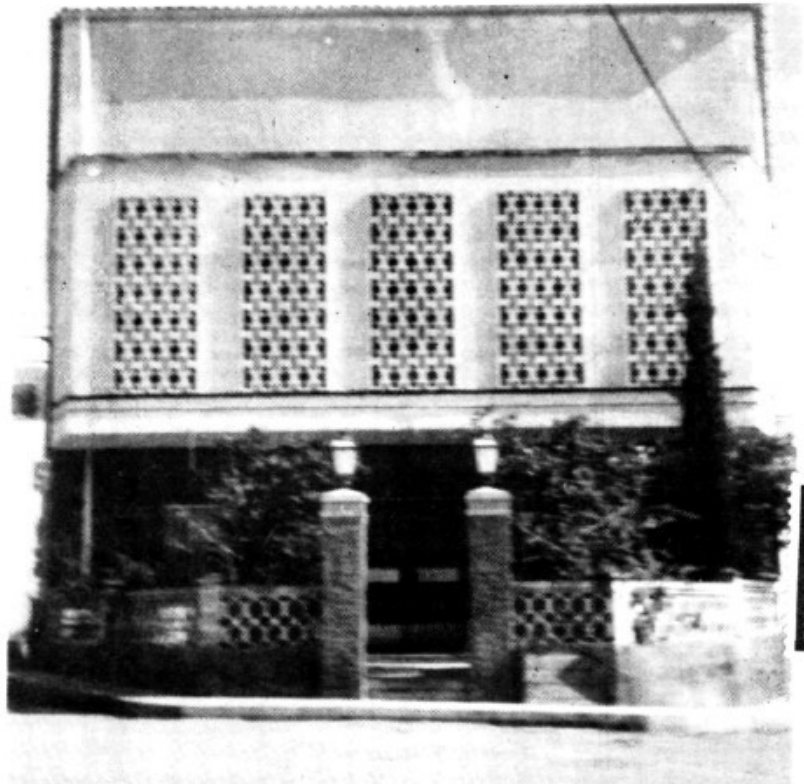
De tota manera, és obvi que aquestes especulacions i xerrameques podrien aturar-se si s'atacava sa font d'es problema: sa desinformació. Si aquells que estan en possessió de dades i judicis exposassen clarament sa situació en es poble, conseguïrien a més de silenciar aquests comentaris que en res beneficien, conèixer millor ses opinions de tots.

És impossible pensar en sa possibilitat d'arribar a una unanimitat en un tema tan difícil. Indubtablement tots es coneixedors d'es tema tendran ses seves pròpies idees i possibles solucions a adoptar. Unes opinions que, malgrat tot, no poden considerar-se vàlides si no van precedides d'un coneixement detallat de sa situació.

Per tal motiu, i davant s'in-negable interès d'es tema, sol·licitam una puntual i pública informació alhora que oferim ses pàgines d'aquesta revista a aquells que lliurement vulguin expressar sa seva opinió.

S'envit està donat... que qual-cú el reculli.

Grup de Redacció

ESCOLA

Com cada any, una vegada més, es celebraren les tradicionals festes de Sant Antoni. Bruixes i dimonis, botifarrons i llangonisses concorriren el fogueró de s'Escola. Pares, mestres i al.lots férem una gran festa entorn del caliu. Diumenge, dia 19 de gener, desfilaron ses carroces, s'Escola participà amb quatre i dues d'elles compartiren el tercer premi.

El transcurs dels carnestoltes ho podeu veure a n'aquesta redacció d'un alumne del Cicle Superior.

EL CARNESTOLTES

Aquest any els carnestoltes m'han agradat molt, es varen fer dues festes.

En primer lloc es varen celebrar a s'Escola, dijous dia 6 de Febrer. Varen fer molts de jocs i després també férem una xocolatada. Tots els nins i nines anàvem molt ben disfressats, també hi havia premis pel primer que anava més ben disfressat i pel segon, tercer i quart. Endemés hi havia carreres de bicicletes a poc a poc. Tot va resultar molt bé.

Després dissabte, dia 8 de Febrer, al Local Parroquial es continuaren les festes, una setmana abans s'anuncià per tot el poble i quan el rellotge de l'església tocava les vuit ja hi havia gent, va començar l'actuació d'un grup de nines d'Ariany, interpretaren cançons de diversos grups musicals de moda. Hi havia presentadors que feien pujar la gent disfressada i xerraven un poc i eren obsequiats amb un siurell, bolígrafs i caramels. En fi tot va estar molt bé però degut al fred hi va haver molt poca gent. Esper que l'any que ve siguem més. Fins una altra.

Jaume Capó i Sansó

ARIANY
REVISTA LOCAL INDEPENDENT
C/ Església, 3, Ariany Telf: 56 12 92

Coordinador:
Joan Genovard Riutort

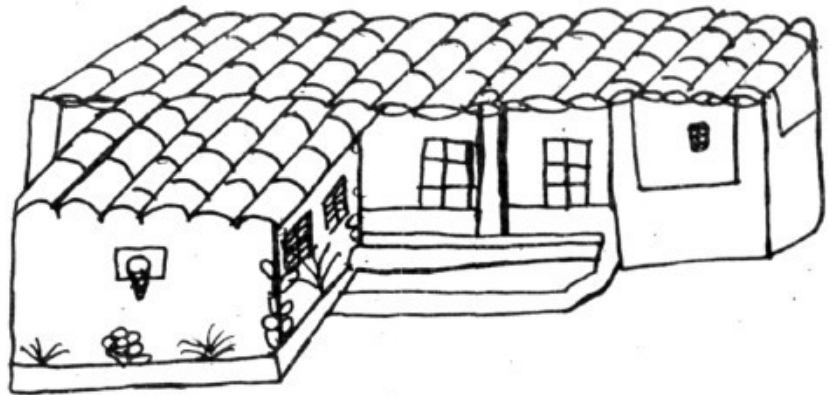
Grup de Redacció i Montatge:
Maria Mestre Ribot
Gabriel Frontera Mestre
Jaume Genovard Riutort

Col.laboradors:
Parròquia d'Ariany
Col.légi Públic "Ariany"
Josep Genovard Mestre
Guillem Pascual Font
Guillem Ferrer Mestre
Guillem Genovard Bonnín
Maria Genovard Bibiloni
Ana Sánchez Alcántara

Dibuixos:
Maria Mestre Ribot

Imprimeix:
"Apóstol y Civilizador" Petra.

Dipòsit Legal PM 207 - 1971

I CONCURS NARRATIVA "FULLETA D'ARIANY"

3er PREMI 1er GRUP

SA JOVENTUT

En es meu coneixement sa joventut és de quinze a vint-i-cinc o més.

Sa joventut d'avui no és com sa d'abans. Sa joventut d'es nostres paders o pares no era triste però comparada amb sa vida d'ara hi ha una gran i raonable diferència.

Abans a n'es joves no se'l donava cap dobber. Es seu recorregut era es des: ses al.lotes anaven a Ca Ses Monges on disfrutaven d'es jocs que elles mateixes s'inventaven i així se passaven tot el dia fins s'horabaixa.

Quan arribava s'horabaixa ses al.lotes sortien a es carrer a fer voltes per es poble. Mentre feien sa volta per es poble xerraven de ses seves coses o d'aventures amoroses.

En canvi sa joventut d'ara és molt diferent: no tenen sa mateixa forma de pensar que sa d'abans.

Ets al.lots d'ara pensen més en sa música, ses aventures, etc...

Ets al.lots d'abans només sortien per es poble com he dit molt bé i ballaven es balls tradicionals i tocaven guitarra.

Es joves d'avui disfrutaven anant de discoteques en discoteques, escoltant els nostres grups musicals preferits com: Alaska i Dinarama, Olé Olé, Mecano, Durán Durán, etc..., disfrutant de sa beguda i ballant tota sa nit passant es dia dins aquella capsa de sorpreses tan agradable i divertida que és per elles i ells.

No vull ser molt violenta però jo crec que hi ha molts pocs establiments per a divertir-se es joves d'es poble.

Si hi ha qualche establiment divertit és de "sa pandilla" d'es grans de quinze anys i els al.lots de dotze s'han de conformar amb so billar d'es Local

o d'es bar Ca'n Jordi.

Moltes vegades escolt qué diuen els vellets:

- Aquesta joventut d'ara... se tornarà loca.

I jo me deman quan aquesta persona (sa que ha dit aquestes paraules) era jove i un altre vellet hagués dit ses mateixes paraules crec que ell hagués raonat i no crec que ho hagués dit perquè és com si te diguessin boig.

I jo dic un consell a aquests joves que disfrutin ara sa llibertat perque després no la podran aprofitar, jo no vull dir que quan tenguin trenta-vuit anys, per exemple, sigui un avorriment però ja no tendrem aquella cosa que tenien que mos feia tan "feliços" i divertits perque l'hem d'aprofitar ara que estam a aquesta etapa perque després no la podem aprofitar perque ja haurà passat i esfumat.

Adéu i esper no haver estat molt violenta.

Antònia Rigo Gomila, de 12 anys
baix el pseudònim de Niro Nasa

3er PREMI 2on GRUP

QUAN ES DIU SÍ A LA MORT

"¡Cuánto te habrá dolido acostumbrarte a mí... a mi alma sola y salvaje, a mi nombre todos ahuyentan".

Pablo Neruda

La pluja queia suaument. Se sentia una olor a terra humida que penetrava dins el cos, i donava una sensació pessimista a l'ambient. La lluna, emmarfada, mostrava mitja cara platetjada, il.luminada per la llum solar. La nit revelava un ambient d'imbrivolitat consemblant al decorat d'un film de terror. Allà, vora el riu dins el gran

casal dels marquès de Champignac, la tranquil·litat i el benestar s'exhibien incompetentment: Dins el menjador, la cuinera, vella i grasseta, de pell blanca i rosada, discutia acaloradament, amb una altra serventa, de cabell negre, recollit damunt el seu esquèlètic cap. Dins la sala d'estar, el vell marquès, apoiat en un luxós bastó de marfil, se passejava de dalt a baix de l'habitació, aturant-se, molt sovint, per observar els retrats dels seus avantpassats, que ornaven l'antiga i cruïada paret. A vora la llar, on la llenya se fonia amb lentitud, la marquesa, asseguda a la seva butaca predilecta, becava intermitentment. Dins les cambres del primer pis, un grapat de nois dormien amb plaer. Les seves caretes semblaven dolces i tranquil·les, els seus somnis, fantàstics i innocents. Les noies somniaven que eren belles princeses robades per l'invencible drac vermell. Llavors, el príncep blau vendria, joiós, a salvar-les. Els nins dintre dels seus somnis eren braus guerrers, que lluitaven per la pàtria. Sortien sempre vencedors, i eren admirats per les llargues caravanes de gent, que anava a felicitar al valent heroi. Tal volta el pas del temps faria d'elles, mares esgotades que tendrien al seu entorn caramulls de fills afamegats, i d'ells, homes madurs i cansats de la vida.

II

La pluja seguia queient amb més força que abans. De les teules velles i descolorides que cobrien el celràs, penjava una gruixada canal. Del seu dintre regalimaven diminutes gotes d'aigua fent renou sord i intermitent. El dèbil resplendor dels astres feia de la nit, una capa d'obscuritat de la qual seguia penjant, inmòvil la mitjà lluna platetjada. La nit va tornar-se més tenebrosa. Repetides vegades qualche llamp fugisser es donava a conèixer en el firmament on un grapat de núvols, quasi invisibles, ploraven amargament. El vent xiulava entonant indescriptibles melodies. Les fulles cruïxen, però ara... no era el vent el culpable.

III

Dins les aigües translúcides que duia el rierol, una figura femenina es reflectia. La palidès de la seva cara, constratava d'una manera quasi salvatge amb les faccions felines dels seus ulls negres i amb el carmí dels llavis. Quan aquets s'obrien, es veien dues fileres paral·leles de dents blanques. El seu vestit era negre i tan sols la deformada ombra es podia percebre dins l'obscuritat. Caminava sense rumb, i els seus peus descalços, a cada pas, queien suaument en terra, endinsant-se dins l'espè i ennegrit fang. La pluja que arribava fins a ella, esquitjava els seus cabells descompots amb petites i brillants gotetes transparents. L'abrinda silueta s'allunyava lentament, fins que es va convertir en un diminut punt dins l'espè bosc alzinat. Se dirigia al gran casal dels Champignac. Una lleugera penombra, quasi imperceptible, sortia d'un dels ventanals de l'espaciosa habitació del marquès.

IV

L'esgarrifosa imatge entrà a la casa. Enfront de la porta, mig dissimulada, una antiga escala encaragolada

reposava inmòvil. Els seus escaions, quan eren trepitjats, protestaven fent renous desafinats, que penetraven cruelment dins l'orella. Al pujar la figura els escaions, aquests, respetaven l'extranya presència i suportaren gustosos el pes d'aquell delicat però excitant cos. Entrà a l'habitació del marquès i quedà mirant-lo, fixament. Aquest ocupava el temps, llegint gruixats llibres, que tractaven, principalment, de les guerres de l'edat mitja. Com si el marquès se n'adonàs de la seva presència, un dolor abrumador va penetrar en el seu cos un terrible presentiment de mort s'infiltrà en el seu cervell, un profund va invadir el seu esser. No, no, no podia morir - ¡Vull viure!- cridava interiorment -¿Quin sentit té la vida per a l'home si aquest sembla un ésser innocent enfront d'un botxi assedegat de venjança?- Començà a veure al seu davant imatges de la seva vida. Sentia enyorança de la joventut i lluitava desesperadament per tornar-la viure. Volia estimar, riure, discutir, adorar, odiar... ¡Volia viure! Inconscientment, girà el cap en direcció a la porta, i la vegué, indecisa, vora el llindar. De sobte canvià d'actitud: al mateix temps que el seu cos queia en-

corvat sota la poderosa taula de marbre blanc, el seu esperit s'aixecà de la butaca i estengué la mà a la imatge. Aquesta l'enrevoltà efussivament amb els braços i junts, correueren fins arribar al rierol. Lentament penetraren dins les turbulentes aigües, i mentres els seus cossos humits queien enllaçats, se vegué com una d'aquelles ombres cercava desesperadament els llavis humits de l'altra. Estigueren units fins que una ona escumosa els fegué invisibles. El vent xiulava acompanyat de les tristes melodies de dos rossinyols desamparats.

Catalina Sureda Vallespir, de 16 anys
baix el pseudònim de "Koitakis"

LA JUVENTUD

Y

LA MADUREZ

Era una tarde lluviosa del mes de Agosto. Sentada junto a la ventana me puse a escuchar el susurro de la lluvia al caer. Su monotonía hizo que mi mente volara por los aires y que se fuera hacia el más allá, de repente oí una voz que decía jóvenes...

Quedé asombrada y tras haber cerrado los ojos, alejándome de la realidad que me entornaba mi pensamiento fue dirigido hacia los jóvenes, es decir hacia la juventud y su madurez.

Entonces pensé: "lo más bello de un niño es que actúe como un niño, lo más deplorable de un hombre es que no sepa actuar como un hombre".

La mayor riqueza de un país, inmensamente rico, son los jóvenes. El futuro real de un país se encierra en la presencia de la juventud.

La juventud, no es cuestión de tiempo, sino un estado de la mente. Nadie se avejenta por el número de años que tenga, los años pueden arrugar nuestra piel pero la falta de entusiasmo arruga nuestra alma.

La persona es tan joven como su fe y tan vieja como su duda, tenga los años que tenga, al igual que tan joven como su confianza y esperanza pero tan vieja como sus temores y desesperaciones.

Los jóvenes son la esperanza y el futuro.

En los jóvenes existe el período de la madurez.

La madurez no es cuestión de fuerza o maña. Es la conquista por poder levantar la propia vida, cada día, palmo a palmo.

El maduro es un hombre que toma consciencia de su vida, para vivirla con hondura y honradez. Llama a lo bueno bueno y a lo malo malo, lo haga quien lo haga.

Ante la inesperación, reflexiona y busca soluciones con paz y tranquilidad, reflexiona, examina las posibles soluciones y opta por la más honesta y seria.

Desde el momento de la madurez este hombre ante cualquier problema sabrá hacer frente al ambiente, que le ha tocado vivir, pero no se dejará influenciar por este ambiente.

LA MADUREZ NO TIENE EDAD

Cuando esta persona ya tiene formada su madurez no huirá de su presente, tal vez por eso conozca mejor la vida y se conozca mejor a sí mismo.

El hombre maduro conoce mejor sus propias limitaciones y posibilidades. No se engaña a sí mismo volviéndose en pesimista acobardado.

Cada cual en su etapa formativa debería alcanzar la plenitud de la madurez.

La juventud y la madurez están íntimamente unidas, al encontramos con un país de jóvenes inmaduros, nos daremos cuenta que estos jóvenes no presentan un futuro para dicho país.

La madurez debe ser propagada para los jóvenes de los consejos de los mayores ya conscientes del mundo en que viven.

Para conseguir un mundo mejor debemos procurar que entre todos los jóvenes exista la convivencia. Supone un competir con el otro lo que soy y lo que tengo, significa comunicarse vivir en unión, preocuparse más del otro que de uno mismo.

Se convivirá bien cuando mutuamente se preocupen de hacerse felices. Vale la pena aprender a convivir, es el camino para hallar la auténtica felicidad.

Para terminar vuelvo a destacaros mi mensaje:

- Cumplir el deber y practicar la justicia;

- Buscar bien la manera de crear un mundo mejor con la convivencia;

- Y, por último, pensar un poco en el futuro del país.

Este es el mensaje sincero y confiado de una amiga.

Pràxedes Mestre Sansó, de 15 anys,
baix el pseudònim de
Pere de sa somera

Que fa

el Consell Insular en Cooperació i en Ordenació del Territori

La cooperació entre el Consell Insular de Mallorca i els ajuntaments és molt àmplia i es concreta a través del pla d'obres i serveis que proporciona a la població tota aquella infraestructura i tots aquells serveis que contribueixen al benestar social i que afecten primordialment el medi rural o el semi-urbà.

Els plans d'obres i serveis es classifiquen en:

- 1.—Obres d'infraestructura hidràulica (proveïment, distribució i sanejament).
- 2.—Obres d'accessibilitat (construcció i conservació de vies).
- 3.—Obres d'electrificació rural.
- 4.—Obres de servei telefònic al medi rural.
- 5.—Obres d'equipament de nuclis (pavimentacions, urbanitzacions, cementiris, enllumenat públic, centres socials, assistencials, etc).

També es redacten els projectes tècnics que sol·licitin els municipis.

El 39% de la xarxa viària de Mallorca és propietat del Consell Insular de Mallorca que s'encarrega de les obres de conservació, repintada i neteja de cunetes. També són en fase de projecte diverses obres d'ampliació de carreteres.

En relació a l'ordenació del territori, els ser-

veis tècnics emeten informes sobre els plans generals, parcials i altres instruments de planejament en relació amb el pla provincial vigent.

Ha creat i manté el Servei de Prevenció i d'Extinció d'incendis i Salvament, en règim de col·laboració amb els ajuntaments.

Aquest servei té quatre parcs principals amb infraestructura tècnica i humana àmplia i sis parcs auxiliars que complementen l'acció dels principals. És prevista la creació de parcs locals a la resta dels municipis. S'hi destina una inversió global de 735 milions de pessetes.

Consell Insular
de Mallorca
c/ Palau Reial, 1

* Com cada any el 5 de gener els Reis Mags acudiren a la cita amb els nins d'Ariany. Després d'haver presentat les ofrenes al Nin Jesús i adorar-lo repartiren caramels i regals als nins dins la mateixa església.

* Aquests dies hem rebut des de Barcelona un retall d'un diari de tirada nacional, on es parla de les publicacions de la Premsa Forana de Mallorca i del seu primer Congrés celebrat el passat mes de desembre. Entre elles s'hi troba la nostra revista: ARIANY. Ens hem alegrat molt del detall. Gràcies Pere!

ESPORTS

En vista que l'única activitat esportiva que se realitza a nivell de conjunt en el nostre poble, a excepció de les activitats escolars, és el futbol, anem a fer un resum dels dos darrers mesos.

De tots és sabut, que l'equip d'aquest any no funciona així com tots voldríem, però anem a fer bo el dit "El que importa és participar"

El passat mes de gener se va produir el segon canvi d'entrenador de la temporada, al parèixer per motius de salut, encara que després se comprovà que fos per canviar d'aïres.

Cal fer menció especial a sa labor que realitza En Lluç dins l'equip arianyer, tant en qüestions de delegat com ara mateix de "mister". En els tres partits que ell ha dirigit s'ha collit un empat, una derrota i una victòria. Si tenim en compte que al llarg de tota la lliga s'han aconseguit tres victòries, dos empats i catorze derrotes... Enhorabona Lluç!!!

Tal vegada a més dels resultats, sa nota negativa i esguerrada d'aquests dos mesos ha estat sens dubte sa lesió que va sofrir el passat diumenge dia 23 de febrer, el nostre company Damià "Menut" que el tindrà allunyat del futbol una temporada llarga, esperam que no sia l'adéu definitiu.

Coratge Damià!!!

RESULTATS:

Búger 3 - Ariany 1
 Porreres 7 - Ariany 0
 Ariany 3 - Llubí 4
 Sineu 7 - Ariany 2
 Ariany 2 - Campanet 2
 Badia 3 - Ariany 1
 Ariany 4 - Escolar 1

Guillem Pascual i Font

* I després de Nadal... Sant Antoni: el Sant més conegut de la nostra ruralia. A la sortida de missa, coets, crits i corregudes darrera el dimoni i Sant Antoni per anar a encendre els foguerons, sis varen ésser els foguerons que encalentesen la freda nit.

I al socarrat del caliu, torrades de llençol i de butifarró, no hi va faltar un raig de bon vi i el so de ses ximbombes, acompanyades de ses famoses tonades de Sant Antoni i qualque glosada de picat.

Enguany dia desset de gener, Sant Antoni, caigué en divendres, la cosa anava animada, però causa del mal temps les beneïdes no es feren aquest dia es passaren al diumenge dia 19 de gener.

Bon ambient i una gran animació es respirava pel poble.

Una quinzena de carrosses desfilaren pels carrers d'Ariany, continuant així un any més aquesta hermosa tradició.

El primer premi es donà a la carrossa "Iva y viene". El segon se concedí a la carrossa "Els pàrvuls", es donaren dos tercers premis: "L'escola d'antany" i "Les matances", i un premi especial a "Dulcilandia".

No va mancar tampoc l'obsequi a tots els al.lotets que anaren a beneir animalets, ni sa tradicional rifa de joies i "sa porcelleta", guanyada aquest any per En Sebastià Barreteres.

* El 25 de gener, dissabte, al llarg d'una solemne missa presidida pel Vicari Episcopal es va presentar al poble a D. Mateu Buades Cladera com a nou rector d'Ariany.

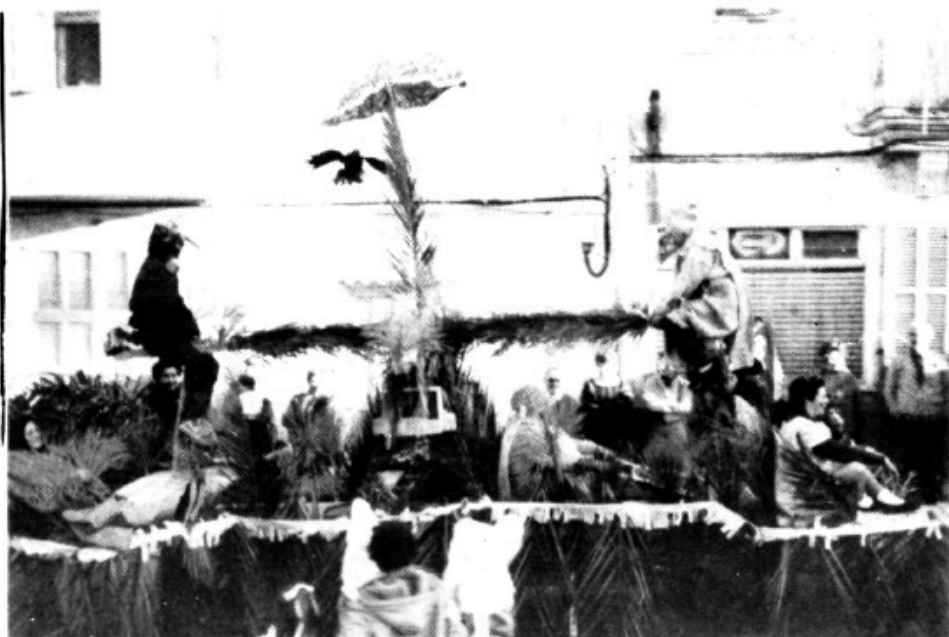
* Durant aquests dos primers mesos de l'any 86 un dels temes que potser hagi estat en boca de tothom ha estat el del nou impost IVA. I per tal d'aclarir un poc aquest assumpte han tengut lloc un parell de conferències al Local Parroquial.

* El dia 20 de gener es varen fallar els premis "Ciutat de Palma". Dins l'apartat d'humanitats fou premiat el treball "Fiscalitat i societat: la talla General com a font a la història social", presentat per una arianyera, Na Margalida Capó Tugores i un company d'estudis, Llorenç Perelló Vidal, natural de Santanyí.

El motiu de presentar el treball, segons diu la guanyadora, va ésser per donar a conèixer un tema del que ningú no havia profundisat. El premi va ésser de 250.000 pessetes. Enhorabona i endavant!

* La festa del carnestoltes va ésser enguany tan freda com el temps dels "darrers dies". La participació en el ball de disfresses no se pot dir que fos masiva, però quedà demostrat que els qui manco fred tenen són els al.lots, que asistiren quasi tots disfressats, al contrari dels majors. L'acte l'organitzà "Sa Fulleta" i el patrocinà l'Ajuntament d'Ariany. Hi hagué confeti, serpentines i caramels a voler per a tots. I els qui anaven disfressats varen ésser obsequiats amb un siurell per part de l'Ajuntament i també bolígrafs, rotuladors i cassettes per part de "La Caixa".

Maria Mestre i Ribot

ENTREVISTA A:

En aquesta secció d'entrevistes, no hi podia mancar aquest mes, un nou personatge que s'ha incorporat a la vida dels arianyers: D. Mateu Buades Cladera, pobler de 49 anys que des del gener passat, s'ha convertit en el nou rector d'Ariany, substituint a D. Miquel Vallespir, que va haver de deixar el seu càrrec degut a una malaltia.

Al llarg d'aquesta entrevista, coneixereu un poc, el que ha estat la vida de D. Mateu, fins el dia d'avui i començareu a descobrir la manera de pensar d'aquesta excel·lent persona, carregada de bondat i pau, que compartirà els propers anys amb nosaltres.

Que me pot contar de la seva joventut?

Vaig entrar al seminari, als 18 anys, després d'haver fet un canvi de vida; jo era molt bullanguer, feia feina al camp i era un jove de món, però als 16 anys, vaig tenir una trobada amb Déu, una crida i sense estudis, vaig entrar al seminari, l'any 1954.

Com va esser aquesta trobada?

Va esser a una missió popular; vengueren els missioners del Sagrat Cor de Lluc; abans, lo meu, era diversió, feina i ballar; era expert en ballar jotes i boleros. Vaig anar assistint als sermons que duraren una setmana. Per mi va suposar un canvi de vida; hem vaig començar a relacionar amb els capellans, seminaristes i gent vinculada amb l'església.

Al començament, vaig trobar una oposició, amb els meus pares, lo que em suposà una lluita de dos anys, dels 16 als 18, però mon pare, va donar el seu consentiment i l'any 54, vaig entrar al seminari nou a on, per cert, sempre vaig esser molt amic de D. Mateu Amorós.

A causa de no tenir estudis superiors, vaig haver de fer 13 anys d'estudis. Com que era de vocació tardana, suposava haver d'anar a classe amb seminaristes més joves que jo, entre ells hi havia un arianyer que era en Pep Caldentey.

Per superar els estudis, vaig haver d'estudiar molt, va esser a base d'esforços i molta voluntat fins que a la fi, vaig esser ordenat el 18 de juny de 1967 al seminari nou, amb un grup de 24 capellans.

Quin ha estat el seu camí fins arribar a Ariany?

Quan vaig sortir del seminari, el primer destí que vaig tenir, va esser de vicari a Llubí, on hi vaig estar treballant sobretot, en joventut devers tres anys i mig. Després, vaig anar de vicari a Muro, on el meu ministeri, va estar dedicat als infants, a la joventut, al col·legi i als matrimonis; vaig estar-hi quatre anys. Després, vaig anar a Costix de rector, a on essent capellà, vaig fer feina de picapedrer ja que va esser quan es va construir la rectoria. Aquí vaig estar-hi tres anys i mig ja que em cridaren des de Barcelona per anar a treballar a uns col·legis especialitzats. Amb el permís del Sr. Bisbe, vaig anar a Barcelona a un col·legi que pertanyia a l'Institut familiar d'educació, dedicat a la joventut. Els dissabtes, els dedicava a fer feina a Barcelona a una parròquia i els diumenges, anava a Tarrasa a una parròquia de 25.000 habitants i on tan sols hi havia un rector.

Acabats els dos anys, m'enviaren a S'Horta de Felanitx, on em dedicava a l'ensenyança i al ministeri parroquial; i després de quatre anys d'estar a S'Horta, per estar vacant la parròquia de Maria de la Salut, vaig anar-hi, on hi he estat tres anys i quatre mesos, amb una dedicació total al col·legi i a la parròquia.

Finalment, i degut a la manca de salut de D. Miquel Vallespir, el Sr. Bisbe, em proposà venir a Ariany on vaig venir el 25 de gener d'enguany, molt content, amb molta il·lusió i de moment, m'hi trob molt satisfet.

Coneixia Ariany?

Sí, perquè en temps de D. Mateu Amorós, venia sovint a ajudar-li, com a veïnat i amic. A més, a petició de D. Miquel, per manca de salut, venia cada dimecres a donar classe de religió al col·legi i també cada dissabte, a dirigir la catequesi parroquial.

Quina ha estat la seva primera impressió d'Ariany?

Positiva, ja que he trobat la gent molt senzilla, acollidora, i de molt bones arrels cristianes.

Ha vingut per un temps determinat?

No, i he de manifestar que davant els rumors que he sabut hi havia de què la parròquia la duria la de Petra o la de Maria de la Salut, el Sr. Bisbe em va dir a mi per venir aquí sense un temps determinat, ja que el Sr. Bisbe volia que Ariany tengués rector propi.

Quins projectes té a curt o llarg terme?

No he vingut amb projectes, sinó amb una actitud de servei en pla d'atendre i servir tothom amb el que sia necessari; amb ganes d'atendre al col·legi, a la catequesi, als vellets i malalts i en general al qui tenguí necessitat. Això, en pla pastoral; i en pla material, el que he de fer, és arreglar les teulades

D. MATEU BUADES

de la parròquia i per dur-ho a terme, de la meua part, faré lo possible i a l' hora deguda, demanaré la col.laboració al poble, confiant en la seva generositat.

I respecte al Local Parroquial?

Estic amb una actitud de mirar el que és millor pel poble. Ara he de dir, que això està en mans d'una comissió d'economia de l'episcopat, ja que fa una sèrie de mesos, D. Miquel i el Vicari General tramitaren l'assumpte en vistes a un comú acord entre l'església i l'Ajuntament d'Ariany.

Ara, la meua actitud, és la de servir i ajudar, esperant que les relacions església-ajuntament, siguin satisfactòries i al respecte, he de dir que jo no em consider propietari, sinó un simple administratiu.

Què sent un capellà que ha estat un cert temps a un poble, quan li proposen canviar d'aires?

No sé els altres, però jo pens que deix uns amics però que en certa manera tenc uns vincles que sempre et lliguen al poble que deixes i al mateix temps, sens una il.lusió per saber que vas a servir la mateixa església a un lloc distint on penses trobar nous amics. Per mi, venir a Ariany, no m'ha suposat un gran esforç, ja que havent vingut a donar classes i catequesi he conegut els al.lots des del principi i he trobat bons amics.

Què em pot dir de la soletat dels capellans?

Pel que a mi respecte, et puc dir que estic tot sol i no em sent tot sol, ja que dins els pobles sempre trobes uns amics amb els que et pots obrir, i perque el treball propi del ministeri absorbeix la soletat.

Què sent quan veu que els joves que ha ajudat a pujar dins la vida, s'aparten un poc de l'església degut a les temptacions de la vida: sexe, droga, desenfreny, etc.?

Preocupació, però, sense desesperació, sabent que el que un dia han rebut a la seva adolescència, madurarà amb el temps, reaccionant i retornant a una vida cristiana.

Que em pot dir de l'Església actual. No creu que va un poc atrassada respecte al temps tan canviat que estam vivint?

En el que es pot avançar, s'ha avançat, però no el que ha exigut la societat; va avançant, com una barca, pausadament, però al mateix temps, ha de donar la sensació de roca ja que hi ha coses que són intocables.

Tomant a la relació amb els arianyers, no es sentirà estret aquí, després d'haver exercit a tants de pobles?

Sant Agustí va dir que cada ànima és una diòcesi i Ariany, és una parròquia on hi ha un camp fètil, ben cuidat, que D. Mateu va saber cultivar. Hi ha molt per treballar i fer, però ho veig amb il.lusió ja que veig molta col.laboració; hi ha molta gent a les misses, personal al coro, catequistes, i tot això necessita cuidar i atencions. Hi ha un col.légi a atendre, uns vellets a cuidar i visitar... etc.

Què és el que li ha vingut més de nou?

M'ha cridat l'atenció el veure una parròquia espiritualment ben cultivada, trobar un grup de joventut amb inquietud cristiana i a tots els nivells trobar molta col.laboració.

Què espera de la seva època arianyera?

Esper saber encaixar amb el poble. Desig esser útil als arianyers. I de part dels arianyers, esper la seva ajuda per dur a terme el que sigui necessari pel bé del poble i esper també la seva comprensió quan qualche cosa no em surti bé.

I ja per acabar, vol dir qualche cosa més?

Sí, vull agrair als arianyers, la bona acollida senzilla i cordial que m'ha feta i les atencions que fins ara m'han tengudes.

Queden moltes preguntes per fer i moltes contestacions per donar, però crec que a tots vos haurà ajudat, aquesta entrevista, a conèixer un poc el caire humà de D. Mateu. Jo des d'aquí, li vull fer saber, la gran esperança que molts d'arianyers hem depositada damunt ell i pot estar segur que des d'ara ja el consideram com un arianyer més en la lluita per aconseguir un poble amb personalitat i ganes d'anar superant etapes dins la història.

Biel Tovell

ASSOCIACIÓ PREMSA FORANA

Estampes populars

COMUNITAT AUTONOMA DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura

SOBRE ELS NOMS D'ALGUNS NÚVOLS DE SANTANYÍ

Un dels aspectes de la nostra cultura popular que no ha merescut gaire atenció per part dels investigadors moderns és el dels noms dels núvols. Sense caure en l'error, es pot afirmar que la memòria col·lectiva dels mallorquins no conserva sinó sols una part ínfima dels amplis coneixements meteorològics que fa unes poques dècades encara posseïa, com a resultat d'experiències acumulades segle rera segle i trameses de generació en generació. Avui per avui, poquíssima gent deu estar capacitada per a identificar els niguls dels quals parlaré. Hem perdut l'hàbit d'observar el cel i d'atalaiar l'horitzó. La predicció del temps ens és servida dins la sala d'estar, a través de les cadenes de televisió. Sense el màgic aparell ens trobam desemperats.

Antany, les fórmules de pronosticació del temps eren fixades dins la memòria amb el joc del llenguatge, mitjançant la rima. Així es deia de l'Arc de Sant Martí: "si surt el matí, pots fer el teu camí: si surt el capvespre, demà faràs festa". O també: "bona gelada, bona diada". Els niguls eren observats amb molt d'esment. Si apareixien encreuats pronosticaven la pluja. El dictat diu que "boira que pastura, aigua segura", i "el cel tavellat, dins quatre dies la terra ha banyat". Qui volia defugir el marge d'error assegurava: "el cel tavellat, en es tres dies és eixut o banyat".

Els núvols que coronaven els cims d'algunes muntanyes concretes eren símbols inequívocs de la pluja imminent:

San Salvador duu es capell
I Es Castell duu sa gorra,
qui té cames ja pot córrer
o se banyarà sa pell.

Un dels nuvolats, amb nom propi, més conegut de Santanyí és l'anomenat *en Jordà*. És de color honest, grisenc, i fosc. Apareix sobre Cabrera. De vegades allargassat sobre l'illa, ample d'abaix, en forma de mata. De vegades es congria apilotat i alt i amb aglomeracions secundàries. El mariner que el veu s'afanta per entrar a port. L'aigua cau a trempons:

Jo visc amb una quimera
que avui o demà plourà
cama aquí y cama allà
eixancat damunt Cabrera.

En Jordà damunt Cabrera
ha sortit molt furiós
trons i llamps de dos en dos
i aigo que desespera.

També són molt populars els *Al·lots de Calonge* (o els *Al·lots Calongins*, més rarament). Deven correspondre als que a molts de llocs en diuen els *Fadrins de Santanyí*. Aquí els veim a la part de tramuntana o gregal. Són apilotats, blancs i negrosos alhora. Dels *Al·lots de Calonge* es diu que "seguit, seguit pixotegen".

També molt famós, però menys conegut, és *en Paratjal*, que surt pel costat de mestral. Si en Paratjal i en Jordà es topen, pot esser ferest. Regalen molta d'aigua i quasi sempre vent.

També s'anomena *en Botilla*, però s'ha oblidat la seva carta d'identitat. Potser era anomenat així per l'aigua

que portava. Una cosa semblant podríem dir d'*en Gerreta*, que apareixia per la part de migjorn. El seu nom ens fa pensar en la seva forma, o potser també en l'aigua que llançava.

La *Vinya de Sant Martí* és un altre nuvolat plover. Es diu que en vint-i-quatre hores té el raïm madur, és a dir, plou.

També hom parla de la *Ciutat de Troia*, una boira plovera que sortia per la tramuntana:

Sa tramuntana carrega,
deu 'ver d'anar a qualche lloc,
posam-mos abaix des foc
que es llebeig ja torna negre.

Tot això no són més que escapollons d'un ric patrimoni onomàstic que estam a punt de perdre del tot. Faig una crida als qui sentin interès i curiositat pel tema, animant-los a recollir tot el que puguin. Potser es podria realitzar un corpus baleàric de noms de núvols. El tema promet esser força apassionat.

Cosme Aguiló
Santanyí, gener del 1986
SAL i XEIXA

HERALDICA DALMAU

Muy antiguo linaje de Cataluña. En el año de 1072 floreció Ramón Dalmau, obispo de Roda, que fue a Roma, por orden del rey don Ramiro, para alcanzar del Papa la concesión de todos los diezmos (exceptuando las catedrales) en cada obispado, y "los hizo sentar en registro y orden para que quedase memoria en lo sucesivo".

Los Dalmau, como queda dicho, radicaron primeramente en Cataluña y tuvieron casa en Tortosa. Luego, aún en tiempos muy antiguos, pasaron a Aragón, Valencia y Mallorca. Bernardo Dalmau se distinguió en la conquista de Valencia.

Por documentos del año 1271 consta que en aquella época era juez del reino de Mallorca otro Bernardo Dalmau, que en 6 de enero del citado año firmó, en calidad de

testigo, el instrumento recibido en Mallorca por Pedro de Caules, notario, en el cual el rey don Jaime II declaró nulo y sin valor el feudo que los mallorquines habían de pagar al rey don Pedro de Aragón. El mismo caballero poseía en 1285 una casa en el "Sitjar" de Palma.

Otro Bernardo Dalmau, ciudadano mallorquín, en 1386 y en 1390, fue electo maestro de gayta, empleo municipal correspondiente a su clase.

Pedro Dalmau, también mallorquín, poseía en 1419 una caballería en la villa de Petra, por indiviso con Alberto Desfonollar.

ARMAS: Los de Mallorca tienen: De azur, con seis veneras de plata puestas en dos palos

J.G.M.

A partir d'aquest mes, anirà apareixent a cada número, el que considerem el personatge o personatges del mes que no tindrà que esser a la força una persona determinada, sinó que podrà també esser un grup, un col·lectiu, una família o una institució, que hagi destacat per la seva tasca potser positiva o negativa pel bé del poble, o tal volta, que hagi estat en boca de molta gent, per un fet, situació, comentari etc..., en una paraula, el personatge del que tothom n'ha parlat.

De la mateixa manera, també comentarem el fet o notícia del mes, que com podeu imaginar, serà la notícia que més haurà destacat per damunt totes les altres, al llarg dels dos mesos que dura la publicació de la fulleta.

No pretenem fer xafardeig, únicament, resaltar el que ha estat en boca de tots. I ara ja aquí teniu els primers.

PERSONATGE:

En aquest cas, són personatges, ja que es tracte d'una família que ha escollit Ariany per viure i no són notícia pel que són o deixen d'esser sinó pel que és estrany que gent sense cap vincle amb el nostre poble, ens escollesqui per compartir la seva vida amb la nostra. Des d'aquí, els donam la benvinguda esperant que sapin adaptar-se a la vida tranquil·la i senzilla d'Ariany, i que el seu caràcter, sens dubte portador de bones qualitats, servesqui per enriquir la nostra convivència.

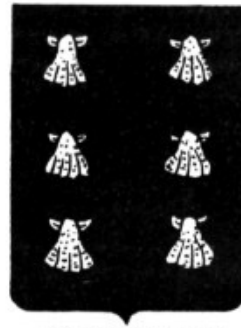
NOTÍCIA:

Sens dubte, aquests dos darrers mesos, la notícia que destaca per damunt les demés, és el nou canvi de rector que hem tengut.

D. Miquel Vallespir, que va venir a l'octubre de 1984, ens ha hagut de deixar afectat per una greu malaltia que li impedia desenvolupar el seu ministeri, en tota la plenitud. Ens ha deixat, amb un agradable record però també amb una sensació d'impotència davant la malaltia que li ha obligat a abandonar el seu càrrec. Des d'aquí, li desitjam una llarga vida i li pregam que sempre ens tenguí presents a l'hora de les seves pregàries.

Per substituir a D. Miquel, hem rebut a D. Mateu Buades procedent de la parròquia de Maria de la Salut. Com ell diu a una entrevista d'aquesta mateixa fulleta, ve molt il·lusionat i amb ganes de col·laborar pel bé del poble. Sia ben rebut i que totes les il·lusions i esperances, es facin realitat per el bé de tots.

Escudo heráldico

Dalmau, de Mallorca

ELS NOSTRES AUCELLS

EL ROPIT

Un dels aucells més vistosos i comuns a l'hivern a les Illes és el ropit, *Erithacus rubecula*, sol medir uns 14 cms. És inconfundible: rabassudet, verd terrenc amb el pit vermell.

Aquest aucelló és precisament molt gelós de la seva zona, i pel novembre hi ha bregues territorials, a fi de mantenir els límits ben definits. I aquesta necessitat vital, que ha de menester per a trobar insectes, baies i demés per alimentar-se, li costa ben cara, ja que el pagès mallorquí, durant molts d'anys de misèria, ha necessitat aquests pocs grams de proteïnes per donar substància a l'olla. I aquesta captura, que es feia antany per necessitat, es fa avui per vici; per aquest fi s'utilitzen les mateixes trampes que els tords, i sobretot pel novembre, la gàbia de visc; el primer ropit el capturen amb... mitja tomàtiga! La taca vermella l'atreu com un competidor i, en atacar-lo, resulta enviscat per l'aferradissa pasta que el caçador ha col·locat damunt la gàbia. Un pic es té un ropit tot és més senzill: els altres l'ataquen tot d'una que la gàbia és col·locada dins el seu territori. Els incauts i gelosos aucells passen d'un en un entre els dits grossos del pagès que els esfondra el crani, i al sac. No cal ni dir que aquest animal, com tots els més menuts de vint cms. està protegit per la llei. Malauradament, molts la desafien pel plaer de sentir cruixir els ossets entre els queixals. Diuen que és una mossegada de bisbe.

Els molts ropits que acaben a les illes mallorquines són migrants extraordinaris que arriben a les Balears des d'Europa central, oriental i nòrdica, com sabem per anellaments efectuats en aquests països. S'han capturat a l'illa molts de ropits anellats, alguns a Rússia i tot. Així arriben des dels països on se'ls respecta i protegeix, però... quants són els que se n'hi poden tornar? Esperam que prest canviï l'actitud tradicional nostra cap a aquests animals.

COLABORACION

A PROPOSITO DEL IVA

Con la entrada en vigor del IVA se oye que, la factura del teléfono bajará.

Razón tiene ese refrán castellano que dice, "No hay mal que por bien no valga".

Yo creo que esa frase de "hablar no cuesta nada" fue inventada antes que el teléfono. Los padres conocemos a la perfección lo que cuesta este dichoso aparato, aunque ello le es completamente indiferente a nuestros hijos. Me gustaría conceder a mis dos hijas una total libertad de expresión... siempre que la compañía Telefónica hiciera otro tanto.

El teléfono, en la adolescencia, es a mi juicio un principal medio de comunicación. Son muchos los jóvenes que se pasarían horas hablando con una amiga o amigo que ni siquiera le cae bien, para lamentarse de que su familia no le comprende o no le permite expresarse. Pienso que si los cables de teléfono fueran lo suficientemente largos, muchos de nuestros hijos se escaparían de casa.

Los jóvenes adoptan muchas y muy variadas posturas cuando hablan por teléfono. Unos tumbados en el suelo, sobre la alfombra del comedor o salita, otros sentados en la butaca, con los pies sobre una silla; hay quien lo hace paseando por el pasillo, como leones enjaulados, y, hay otros que lo pasan "bomba" tumbados en la cama, de través, con la cabeza colgando fuera de ella, como si hubiesen sido víctimas de un asesinato.

En una ocasión leí, que a una joven su familia ya le daba como desaparecida. La encontraron bajo la cama haciendo una llamada, que dijo era "muy normal".

Otra joven que recibió un telegrama de su padre, en el cual le suplícaba que dejara libre el teléfono.

Para los jóvenes enamorados el teléfono es algo vital. Los padres sabemos cuando es "él" el que llama, pues ella cambia de voz de forma radical. Voz llena de almíbar, cada palabra que le suelta es como un pétalo de rosa (cada pétalo cuesta dinero).

Cuando éramos pequeños, veíamos en el circo como aquellos hombres forzados rompían sin gran esfuerzo una guía telefónica de un solo manotazo (eran mucho más delgadas que las de

ahora). Pienso que actualmente, y a pesar del IVA, cualquier padre podría romperla igualmente, sobre todo después de varias horas de intentar ponerse en contacto con su casa, sin lograrlo.

Un buen amigo mío recurrió a una forma muy sencilla para poder conseguir hablar con su casa. El día del cumpleaños de su hija Lourdes (cumplía diecisiete), le ofreció como regalo, su propio teléfono. - ¡Gracias papáito! - ¡Qué alegría me das! - Me haces sentirme una mujer! - Estoy muy contento de que mi regalo te guste, y, además, te daré otra cosa -le dijo mi amigo-, tu propia factura.

Cabe decir amigo lector, que el trato no se llegó a concertar.

Cándido Prieto

ESGLÉSIA -10-

MOVIMENT PARROQUIAL

DEFUNCIONS

Gener

Dia 12.- Sebastià Pascual i Mestre, de 88 anys. (De Son Nivorra)

Febrer

Dia 24.- Jerònia Sociés Bauzá, de 67 anys. (Madò Comunes)

1 de Març, una data històrica

L'1 de març de 1983 les Corts Generals aprovaren l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears. De llavors ençà, aquest dia s'ha convertit en una data històrica.

- PERQUÈ aquell 1 de març de 1983 iniciàrem el procés cap a la institucionalització del nostre autogovern.

- PERQUÈ amb l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears retérem homenatge a totes les persones que al llarg del temps han treballat per mantenir la identitat del nostre poble.

- PERQUÈ aquell dia iniciàrem el camí per planificar el nostre futur i convertir en realitats les nostres aspiracions.

Any rera any, hem recordat aquella data amb una commemoració solemne, però popular. Solemne, pel significat que té; popular, perquè el poble de les Illes Balears n'és el protagonista.

Aquest és l'autèntic es-

Consolat de Mar, seu de la Presidència del Govern Balear

perit que anima els actes oficials i la diada autonòmica que el Govern Balear prepara per a principis de març. Una commemoració que vol ressaltar i difondre tot allò que ens és propi i que marca les nostres vides. Una data perquè reflexionem sobre el fet balear.

Cada any, una de les nostres illes ha estat l'escenari principal de la Diada Autònoma. Primer va esser Menorca, després, Eivissa i

Formentera i enguany, en el Tercer Aniversari de la promulgació de l'Estatut d'Autonomia, Mallorca.

GOVERN BALEAR

TEST CULTURAL

- 1) Qui va escriure l'obra de teatre representada no fa molts anys a Ariany: El bosc de la senyora àvia?
 - Alexandre Cuéllar
 - Joan Bonet
 - Joan Mas
 - Antoni Mus
- 2) Dins quin terme municipal es troba la possessió de Sarrià?
 - Establiments
 - Bunyola
 - Esporles
 - Puigpunyent
- 3) Qui va compondre la peça musical "El lago de los cisnes"?
 - Tchaikowsky
 - Beethoven
 - Falla
 - Bizet
- 4) Qui va inventar el telèfon?
 - Watt
 - Einstein
 - Graham Bell
 - Marie Curie
- 5) A quina nació es troba la ciutat de Casablanca?
 - Egipte
 - Líbia
 - Marroc
 - Guinea

LLETRES BARREJADES

Com que supòs que sabràs tots els carrers d'Ariany no tendràs cap dificultat per trobar-ne 10 enmig de tanta lletra.

A	B	F	O	R	A	F	T	H	Y
A	S	D	F	G	H	J	W	A	W
O	D	A	L	L	M	Ç	F	R	
T	A	A	C	R	O	N	E	M	O
T	M	K	L	M	A	J	O	R	I
Z	E	G	B	R	T	Y	U	I	N
X	T	B	E	L	E	N	M	J	U
Y	O	P	A	S	D	F	G	H	J
E	S	O	L	K	J	H	G	F	D
E	R	T	W	A	T	O	C	H	A

GLOSSADA

La codolada, és una composició poètica de to popular en que es combinen versos de vuit síl·labes amb versos de quatre o cinc síl·labes. És usada principalment per a la narrativa i la sàtira i molt emprada encara ara pels glosadors mallorquins.

PASSATEMPS

A continuació teniu una codolada humorística anomenada "Cançó de ses veritats".

¿Vols que et diga ses veritats que són unes coses clares?

Cada cosa a son temps; d'estiu cigales.

Un aucell qui no té ales no pot volar.

A una casa sense pa, no estan contents.

A una jaia sense dents, dau-li es pa moll.

Una gerra sense coll no està acabada.

I a una bóta buidada no hi ha que punyir.

Es nostro morir

s'acosta cada hora.

A ses parts d'enfora, no sé què s'hi fa,

i per haver-hi d'anar, me sap com a greu.

Qui pledeja amb Déu mai guanya.

Ses regles d'Espanya s'usen així.

Qui s'aixeca dematí, pixa allà on vol.

Val més dur dol que morir-se.

Qui jura ver, no jura fals.

En es llocs alts, bones mirades.

Ses torrentades van cap avall.

Es fadrins dins un ball van orugats.

Ets homos gats caminen tort.

No hi ha com la mort per fer plorar.

En el món no hi ha com sa riquesa, perque sa pobresa ningú la vol.

Un llum en es sol no fa claror.

Un homo traïdor fa dues cares.

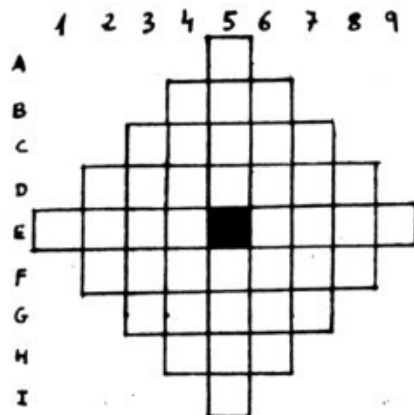
Es coll d'es frares tots són peluts o pelats.

Vet aquí es "cuento" de ses veritats.

LLETRES CREUADES

HORIZONTALS: A.- Consonant. B.- Distància que hi ha entre el cap del dit polze i el del dit petit, tenint la ma oberta i els dits estesos. C.- Posar el tap a un recipient. D.- Plataforma elevada en un lloc públic. E.- Substància blana que segreguen les abelles. Fill dels nostres Primers Pares. F.- Perteneix a la religió catòlica. G.- Abric a manera de casa feta de tela que serveix per excursionistes. G.- Present subjuntiu verb *esser*. I.- Consonant.

VERTICALS: 1.- Cent. 2.- Mancat del sentit de la vista. 3.- Defectuós; que té tara. 4.- Tubèrcul molt usat en l'alimentació (PI). 5.- Sant Pare. Calcedònia llistada de diferents colors. 6.- Famos personatge del "còmic" inventat per Quino. 7.- Malaltia contagiosa que es transmet amb la mossegada dels cans. 8.- (Revés) Color. 9.- Cent.

Biel Tovell.

Xep a Xep

S'AJUNTAMENT VOL MATAR EN TOPHOLET

Estoy realmente preocupado y debo decirlo: esta sección está siendo boicoteada claramente por el Ayuntamiento. Nuestros ediles quieren que Topholet desaparezca de la escena. Están empeñados en conseguirlo y, si siguen por estos derroteros, lo van a conseguir.

"No, tranquils, encara no m'han fet amehaces ni m'han espenyat es cotxe, ni m'han enviat cartes anònimes".

Digo que quieren hacerme "sa punyeta" porque de un tiempo a esta parte han cambiado su actitud. "Han aficat es cap davall terra i no el treuen per res". O sea, que uno ya no sabe que contarles de ellos porque... "Es que no fan res, i clar, si no en fan cap, ... no n'esguerren cap".

Total, que como sigan este sistema de brazos cruzados, ya me veo a los jefes de redacción solicitando mi cese automático.

"Per favor, polític meus, feis qualque cosa i no volqueu tenir un mort a sa consciència".

OTAN O NO VOTAM?

Ni Topholet puede resistir a la tentación de hablar de la OTAN, o de la Alianza Atlántica, que parece que suena mejor. Pero es que el tema "mola". Uno, la verdad sea dicha, al oír a nuestros políticos mayores -los nacionales- en el debate sobre este tema que tuvo lugar en Madriz, se sintió avergonzado y arrepentido de haber dado algún que otro palo a los políticos locales, ya que he llegado a la conclusión de que los nuestros son, con todo, de los mejores. Porque estos, como todos, dicen mentiras y tontearías, pero lo que son los otros... "Mare de Déu quin bugat".

Los que antes decían que no a la OTAN, ahora son los más apegados al sí; los que antes decían que sí, ahora resulta que "el cuerpo les pide votar no", pero se van a abstener; y a los que antes y ahora dicen lo mismo... "Ningú no els escolta".

Qualcú m'ho pot explicar? En Topholet, de totes maneres ho té clar: ni OTAN ni bases: vi i sobrassades".

UN HOME... COM POC

"Aqueix pic sí que vaig de ben de veres: vull oferir es meu homenatge -molt poca cosa, però és tot quant puc-, a un home que ho mereix: En Lluç Pons". En un pueblo como el nuestro en el que todos tenemos tan asumido lo de "val més riure que fer riure", encontrar a personas como Lucas es realmente reconfortante.

Supongo que los aficionados al fútbol ya adivinan los motivos que me mueven a tal conclusión. Para los que no lo sepan, diré que si hoy tenemos en Ariany un equipo de fútbol hay que agradecerlo a él en gran medida. "Vaja, que entre ell i onze que es vulguin posar uns calçons curts, fan un club de futbol. I és que moltes vegades sobren càrrecs, títols i xerrades dins es café i falten colzes!! Enhorabona Lluç!!

UNA BRAVEJADA... PETITA

He descubierto, y lo digo sin rubor, que este Xep a Xep sirve para algo. O, si quieren, por lo menos a nosotros -la revista-, nos ha servido para algo. ¿Saben que en el último número decía que no había forma de cobrar del Ayuntamiento? pues bien, el otro día, "S'altre dia de pagès que deim entre noltros", nos pasamos por la casa consistorial y además de tratarlos amabilísimamente -"com sempre ho han fet, que en això no els ho negarà ningú!"- además de eso, decía, abonaron las 50.000 pesetas que en concepto de ayuda concedió el ayuntamiento a la publicación y que tan preocupado tenía a más de uno. Naturalmente, les dimos las gracias y lo repetimos ahora públicamente y nos fuimos "més contents que unes castenyetes".

Así pues, queridos lectores, les ofrezco a todos esta sección si desean cobrar algún débito pendiente con el ayuntamiento.

"Esperant que sa fulleta surti al carrer, i amb una petita comissió per mi, la cosa pot sortir rodona. Ja ho direu!!

LETARGO

Estábamos comentando hace pocas fechas en una tertulia dominguera que nuestros políticos parecen sumidos en un letargo. Ultimamente no hay ya planes ni construcciones en marcha.

Buscando las motivaciones que podían inducir a tales hechos, un contertulio expuso claramente:

"Jo ho veig ben clar: han fet una casa per anar a seure es primer dilluns de cada mes (S' Ajuntament), han fet una casa p'es metge, s'apotecaria és nova, es capellà fa poc que la va renovar i es regidors... quasi tots ja tenen es xalet devora la mar. Que més han de fer?"

Otro en cambio, exponía que:

"Idò jo saps què et dic: que se planyen!!

Nosotros no entendíamos ni jota, hasta que explicó:

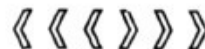
"Mirau, ses eleccions són d'aquí a un any i llavors volen fer ses bufes grosses. Ja voreu com un parell de mesos abans de ses eleccions hi haurà coses grosses: festes, camins, menjars, etc...

En Topholet ni hi posa ni hi lleva, senzillament ho escriu; que cada qual cregui allò que més li convengui".

Fins s'altra. Fareu bonda?

Ho esper!. Així n'hi haurà menys de dolents.

TOPHOLET

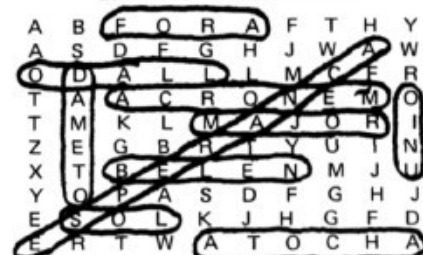

SOLUCIONS

TEST CULTURAL

- 1) Alexandre Cuéllar
- 2) Establiments
- 3) Tchaikowski
- 4) Graham Bell
- 5) Marroc

LLETRES BARREJADES

LLETRES CREUADES

HORIZONTALS: A.- P. B.- Pam. C.- Tapar. D.- Catafal. E.- Cera. Abel. F.- Catòlic. G.- Tenda. H.- Sia. I.- X.

VERTICALS: 1.- C. 2.- Cec. 3.- Tarat. 4.- Patates. 5.- Papa. Onix. 6.- Mafalda. 7.- Ràbia. 8.- leC. 9. C.